Ari Räty

WALKING IN MEMPHIS

WALKING IN MEMPHIS

Ari Räty

WALKING IN MEMPHIS

Wop bop a loo bop a lop bom bom!

- *Little Richard*

© 2024 Ari Räty
Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-7073-3

0.
Vantaa, Suomi & Hokkaido, Japani

”Heitetääks iskä löylyä?”
”Voin mä kohta heittää.”

Isä, pienikokoinen laiha mies, nojaa seinään saunan ylälauteella. Pikkutyttö istuu hänen jalkojensa juuressa. Heillä on samanlaiset punavalkoraidalliset pikkupyyhkeet takapuolen alla ja pukukaapin avain sinisessä kuminauhassa nilkan ympärillä, kloorin ärsyttämät silmät, vaaleat hiukset vetisessä takussa. Lauteiden kuuma puu tuoksuu. Suihkujen kohina kaikuu pesuhuoneen kovista kaakelipinnoista. Kaksi vanhaa miestä peseytyy saunan oven vieressä muovisissa suihkutuoleissa. Uimahallin äänet, pikkupoikien huudot ja veden loiske, kantautuvat vaimeina saunan lauteille. Isä heittää puoli kauhallista löylyä. Mies leveiden lauteiden toisessa päässä rykäisee ja nousee, astuu niska kyyryssä tytön ohi.

Tyttö kiepahtaa alalauteelta portaalle ja portaalta laattalattialle, kipaisee miehen edelle. Mies vilkaisee alas. Hän on jykevä ja kalju, tummakulmainen ja pelottavan näköinen, mutta hänen kasvoillaan ailahtaa lämmin hymy. Tytön silmät ovat kirkkaat.
”Mä oon neljä vuotta”, tyttö sanoo. Hän asettaa huolellisesti peukalon kämmentä vasten ennen kuin ojentaa kätensä ja näyttää neljä sormea vahvistaakseen sanansa.

Miehen ääni on matala ja karhea ja ystävällinen.
”Se on just hyvä ikä.”
”Nii onki.”

Isä nousee, ottaa molemmat istuinaluset.
”Aino, älä juokse ettet liukastu.”
”Emmä.”

Mies kävelee suihkuun. Tyttö kurottaa pyyhettään hyllykorista seinustalla, varvistaa kieli keskellä suuta. Hän ei aivan yletä.
”Saanko mä auttaa?” mies kysyy.
”Joo.”

Mies ojentaa pyyhkeen tytölle ja kääntyy peseytyäkseen.
”Kiitti”, isä sanoo tytön puolesta. ”Aino, suihkuun ensin. Sit vasta kuivataan.”
”Aijjoo.”
Isä ja tyttö huuhtelevat hien lämpimällä vedellä. Isä kietoo pyyhkeen lanteilleen, käärii tytön toiseen kylpypyyhkeeseen, kerää istuinaluset ja uimapuvut muoviseen verkkokassiin.
”Missä sun avain on?”
”Jalassa.”
”Annatko sen mulle.”
”Eiku mä avaan ite.”
Isä hymyilee. ”Okei.”
He kävelevät pesuhuoneen liukkaan lattian poikki punaisia muoviralleja pitkin, tulevat pukuhuoneeseen. Heidän kaappinsa sijaitsevat perimmäisessä loosissa melkein heti vessojen luona - tyttö ei osaa numeroita mutta muistaa paikan.
”Aino, istu sä siihen alemmas niin sä yletät paremmin”, isä sanoo ja osoittaa matalaa penkkiä päätyseinällä peilin alla.
”Eiku istu sä, niin sä iskä yletät sit paremmin.”
Isää naurattaa.
”Aha. No tehdään niin.”
”Joo”, tyttö sanoo. Hän kapuaa penkille ja työntää avaimen lukkoon. Kaappi aukeaa hetken askaroinnin jälkeen.
”Aukes.”
”Hyvä juttu”, isä vastaa. Hän kuivattelee hetken, etsiskelee vaatteet omasta kaapistaan. Tyttö hyräilee. Ilta on pimentynyt sillä välin kun he ovat käyneet uimassa. Ulkona sataa räntää. Raskaat hiutaleet läiskähtelevät kapeisiin ikkunoihin ylhäällä katon rajassa.
”Iskä, mulla on vähän nälkä”, tyttö sanoo vetäessään pikkuhousut jalkaan. Hän kiskoo nallekuvioisen aluspaidan päänsä yli. Sen helma takertuu kosteaan ihoon ja keriytyy makkaralle.
Isä oikaisee paidanhelman ja nostaa tytön penkiltä lattialle.
”Pue siinä niin ei käy vahinko.”
”Mitennii vahinko.”

”Ettet putoo.”
”Niijoo. Onks meillä eväät?”
”Mulla on kotona ruoka uunissa”, isä vastaa. ”Kuule, sun paita on väärinpäin. Saanko mä- ”
”Ei se haittaa”, tyttö sanoo ja huiskauttaa kättään. ”Katotaaks sit telkkarii?”
”Voidaan me vähän aikaa katella.”
”Tehääks petit sohvalle?”

Isä hymyilee hiukan. Tyttö ei huomaa hiljaisen surun kiiltoa hänen katseessaan.

”Tehdään vaan.”
”Se on kivaa. Mut eka mennään bussilla.”

Isä hipaisee tytön pehmoista saunanpunakkaa poskea.

”Niin tehdään”, hän kuiskaa. ”Eka mennään bussilla.”

Puro solisee paksun kuuran kuorruttamien istutusten katveessa. Riippusilta vie kirkkaan uoman ja virtaan huolellisesti aseteltujen pyöreiden kivien yli. Siltalankut ovat ohuen jään peitossa. Soihtujen valo heijastuu jään pinnasta. Taloon vievän leveän lankkukäytävän kaiteella istuu villejä apinoita. Ne ovat juuri nousseet kuumasta lähteestä jossa ne ovat lämmitelleet, ja hiljaa satava lumi sulaa niiden märkään ruskeanharmaaseen turkkiin. Ne eivät pidä ääntä eivätkä ne pelkää; siitä huolimatta ne kääntävät katseensa sivuun.

Kiinalainen kävelee apinoiden ohi. Ruskeat mietteliään näköiset silmäparit seuraavat hänen askeleitaan lumisateessa.

Ilmeettömät japanilaiset kumartavat ja väistyvät ovelta.

Kevyt liukuovi sulkeutuu äänettömästi. Kiinalainen riisuu kengät pienelle matolle seinustalla. Kaunis puutalo on hämärä ja hiljainen. Hento suitsukkeen tuoksu leijailee ilmassa - tai kenties se on enemmän maku, mausteisen ilmavirran kosketus, joka hivelee ensin nielua ja vasta sen jälkeen viipyy tuoksuna nenässä.

Vie hetken ennen kuin silmät tottuvat hämärään. Kiinalainen hengittää hitaasti. Hänellä ei ole kiire.

Hän kävelee käytävän päähän ja vetää oven auki sormenpäillä, astuu sisään. Liike saa lyhtyjen liekit värähtämään. Varjot tanssivat.

Jykevät harmaatukkaiset miehet ovat pukeutuneet valkoisiin kylpytakkeihin. Japanilaisella on pyyhe lanteilla, toinen hartioilla. He istuvat lattialle aseteltujen tyynyjen päällä matalan pöydän ääressä. Pöydällä on kannu sekä neljä pientä keramiikkapikaria. Kolmesta pikarista kohoaa laiha höyryhäntä. Neljäs on tyhjä.

Kiinalainen kumartaa miehille ja viittaa lyhyesti osoittaakseen ettei odota heidän nousevan jalkeille. Pyyhkeisiin kääriytynyt japanilainen nousee siitä huolimatta, vastaa kumarrukseen seisten. Hänen ihonsa muistuttaa tummasävyistä seinämaalausta - hänet on tatuoitu kauttaaltaan kasvoja lukuun ottamatta. Myös harmaatukkaisten miesten ihoa peittävät tatuoinnit, mutta ne ovat erilaisia, yksinkertaisempia ja karkeampia, sävyttömämpiä. Uhkaavampia. Sormissa, rystysen ja ensimmäisen nivelen välissä, erottuvat sormussymbolit sekä sinertäviksi haalistuneet kyrilliset kirjaimet, joita kiinalainen ei osaa lukea vaikka tuntee niiden merkityksen.

Hän istuutuu silkkityynylle seinän viereen.

Katseet kohtaavat.

Harmaatukkaiset tuijottavat vaiti. He eivät kumarra kenellekään.

Japanilainen tarttuu kannuun. Hän täyttää viimeisen pikarin itse, vaikka puhtaanharmaaseen kimonoon pukeutunut palvelija seisoo muu-taman askeleen päässä oviseinän katveessa.

Kiinalainen kiittää, mutta ei koske tatuoidun isäntänsä kaatamaan juomaan. Hän katselee taide-esineitä ja suurten mestareiden ammoin takomia ikivanhoja samuraimiekkoja, jotka on aseteltu kauniiseen seinätelineeseen.

Pikari höyryää pöydän kulmalla.

”Kiitos että otitte minut vastaan”, hän sanoo. Hän puhuu hyvää sujuvaa englantia; se on heille neljälle ainoa yhteinen kieli.

Japanilainen levittää kätensä. Harmaatukkaiset nyökkäävät. Heidän uurteiset tylyt kasvonsa ovat ilmeettömät.

”Sallitteko minun vaihtaa pari sanaa vieraittenne kanssa?”

Japanilainen nyökkää ja nousee jalkeille, kumartaa, poistuu ääneti. Palvelija seuraa häntä kuin varjo.

Kiinalainen tarttuu laakeaan keramiikkapikariin ja siemaisee suullisen. Juoma on lämmintä ja hyvää, hiukan mausteista, vahvaa. Harmaatukkaiset katselevat hiljaa. Hän laskee pikarin sormistaan ja pyyhkäisee huulet kämmenselkään.

”Mainiota”, hän sanoo ja sulkee silmät toviksi.

Huone on hiljainen. Lyhtyjen lepatuksen saattaa kuulla jos hengittää aivan hiljaa.

”Oletteko nauttineet olostanne?” hän kysyy hetken päästä.

Harmaatukkaiset vilkaisevat toisiaan.

”Miksipä ei”, toinen heistä vastaa viimein. Mies puhuu englantia murtaen mutta ymmärrettävästi, hieman teennäisen laveasti. Puheesta kuulee että hän on oppinut kielen Yhdysvalloissa.

”Täällä on kaunis talvi”, nuorempi lisää.

Kiinalainen nyökkää, hymyilee hiukan. Hän katsoo miehiä silmiin. He eivät ole tottuneet sellaiseen.

”Pyydän anteeksi suorapuheisuuttani”, hän sanoo ja viivyttää katsettaan. ”Mitä organisaatioonne tulee -”

”Mitä siitä.”

”Onko teillä ehdoton määräysvalta?”

Harmaatukkaiset miehet tuijottavat eteensä. Kaunis harkitun yksinkertainen talo uinuu hämärässä. Suitsukkeet tuoksuvat.

Ulkona sataa lunta.

Vanhempi harmaatukka rykäisee nyrkkiinsä ennen kuin vastaa.

”Tiettyyn rajaan saakka.”

Kiinalainen nyökkää.

”Hyvä”, hän sanoo. Hänen englanninkielensä on vaivatonta. Se soljuu täysin vailla korostusta, kuten opiskelluille kielille on tyypillistä silloin, kun niitä puhutaan taitavasti. ”Siinä tapauksessa pyydän teitä kuuntelemaan hetken.”

Vanhempi harmaatukka nyökkää.

”Kaikin mokomin.”

”Siirrän kaksi miestä teidän alaorganisaatioonne Baltiassa”, kiinalainen sanoo ja peittää haukotuksen taputellen suupieliään pienellä valkoisella kangasliinalla. ”En voi kertoa mikä heidän tehtävänsä on, mutta olipa se mikä tahansa, se ei vaaranna paikallisia suhteita. Siitä minulla on valtuudet antaa sanani.”
”Hyvä on.”
”En myöskään usko että liiketoimillenne aiheutuu vahinkoa. Jos niin kuitenkin käy, vahinko korvataan täysimääräisenä.”
”Kuulostaa kohtuulliselta.”
”Se *on* kohtuullista.”

Harmaatukka kallistaa päätään. ”Entä me?”
”Te takaatte heidän koskemattomuutensa.”

Sanat eivät herätä vastakaikua. Kiinalainen ei osaa sanoa odottavatko harmaatukkaiset hänen pyytävän heidän hyväksyntäänsä; toisaalta heidän odotuksensa eivät kiinnosta häntä.

Hän vetää rauhallisesti henkeä.
”Tarkoitan koskemattomuudella myös sitä”, hän jatkaa, ”että he vastaavat koko organisaationne ohi suoraan minulle. Se saattaa aiheuttaa ristiriitoja, loukata jonkun arvovaltaa - pitäkää siis väkenne kurissa. Ongelmia saattaa ilmaantua, asioita saattaa tapahtua ilman että niihin voi vaikuttaa, mutta minä en hyväksy ongelmia turhamaisuuden, ylpeyden tai typeryyden vuoksi.”

Harmaatukkaiset hillitsevät itsensä. Heidän ylpeyttään on loukattu mutta he eivät paljasta sitä. Äänetön viha väreilee syvällä tyynen pinnan alla.

Vanhempi mies kääntää viimein katseensa ja koskettaa nenänsä nyrkinmurtamaa vinoa vartta.
”En tiedä tulkitsinko oikein”, hän murahtaa. Ääni on hiljainen mutta kireä. ”Joko te yritätte antaa suoran käskyn, mitä kaikella kunnioituksella pyydän harkitsemaan uudelleen, tai sitten te vaaditte palvelusta harvinaisen suorin sanoin.”

Kiinalainen oikaisee selkänsä. Hän pudistaa päätään.

”Ei. Jos olisin antanut käskyn, en suinkaan olisi tullut antamaan sitä itse - eikä sitä, *kaikella kunnioituksella*, olisi ollut tarpeen harkita. En myöskään vaadi palvelusta. Tämä on sopimus.”

Harmaatukkaiset vilkaisevat toisiaan.

”Millainen sopimus?” vanhempi kysyy kohteliaisuudesta. Kohteliaisuudesta, ja siksi että hänen on pakko.

”Se avaa teille ovia Sanghaissa ja Hongkongissa”, kiinalainen vastaa ja viittaa jonnekin kaukaisuuteen, kohti miesten mielikuvaa kyseisistä kaupungeista.

Harmaatukkainen naksauttaa kieltään. Se on tietoisen outo ele.

”Me olemme jo Sanghaissa ja Hongkongissa”, hän sanoo.

Kiinalaisen kasvot ovat ilmeettömät vaikka hän hymyilee.

”Ymmärrän miksi teille on annettu sellainen vaikutelma”, hän sanoo yhä hymyillen. ”Teillä on ihailtavan pitkät perinteet, sanoisinko, *tarkoituksenmukaisten vaikutelmien* antamisessa.”

”Kenties.”

”Minulla on asiaan liittyvä kysymys, jos sallitte.”

”Olkaa hyvä.”

”Oletteko selvillä siitä, minkä verran miehillänne on liikkumavaraa, tilaa toimia?” kiinalainen jatkaa. ”Olen varma että te tiedätte totuuden, vaikka ymmärrän hyvin inhimillisen tarpeen uskoa siihen mitä väkenne teille kertoo.”

”En pidä heitä valehtelijoina.”

”Ettekö? No, siitä riippumatta - sopimus antaa heille tiettyjä aitoja vapauksia. Tilaa hengittää, niin sanoakseni.”

”Tarjoatteko sopimusta Triadien suostumuksella?”

”*Yhteisymmärryksessä* Triadien kanssa. Ja luonnollisesti heidän ehdoillaan. Sopiiko se teille?”

Harmaatukkaisen on pakko vastata, vaikka kiinalaisen ehdotus ei hänen mielestään ansaitse edes keskittynyttä hiljaisuutta.

”Onko meillä todellista vaihtoehtoa?” hän kysyy. Kysymys kuulostaa ponnettomalta, lyödyltä - paljon heikommalta kuin millaisiksi hän sanansa tarkoittaa.

”Oletteko mielestänne ansainneet vaihtoehdon?”

Kiinalaisen katse on suora ja kova. Julkea.

Harmaatukkainen viivyttää vastaustaan niin pitkään kuin mahdollista. Lopulta hänen on pakko sanoa jotakin.

”En tiedä. Me olemme kaukana kotoa.”

Kiinalainen nyökkää.

”Se on totta. Teillä voi olla jalansija Kiinan maaperällä koska minun pyynnöstäni, ja omilla ehdoillaan, Triadit sallivat sen”, hän sanoo. ”Te ette kuitenkaan määrittele omaa asemaanne. Ette nyt, ettekä tulevaisuudessa. Mutta kuten sanoin, kyseessä on sopimus. Teillä on tiettyjä ongelmia: meillä taas resurssit auttaa teitä. Vastapalvelukseksi, jos haluatte nähdä asian siltä kannalta.”

Harmaatukkainen mies murahtaa ja kääntää katseensa tyhjyydestä kiinalaisen silmiin. Hän näkee yhtä vähän kuin hetki sitten tuijottaessaan lepattavien lyhtyjen hämärään lempeään utuun.

”Palvelus, vastapalvelus… Kenties te olette kaikesta huolimatta hieromassa kauppaa? Sellaisesta voi olla monta mieltä.”

Kiinalainen kohottaa kulmiaan.

”Mitä mieltä te sitten olette?”

Harmaatukkainen hymähtää ja heilauttaa kättään. Peukaloon pujotettu paksu sormus välkähtää.

”Me matkustimme kauas kuulemaan teidän ehtonne. Sopimuksen, kuten te sitä nimitätte. Me olemme nyt kuulleet sen.”

”Siksi kysyinkin teidän mielipidettänne.”

Vanhempi mies kohauttaa olkapäitään.

”Tosiasiat ovat tosiasioita.Tulevaisuus näyttää mitä tämä kaikki tarkoittaa käytännössä”, hän toteaa sävyttömästi. ”Me emme keskustele detaljeista.”

Kiinalainen nyökkää. Hän ei tunne mielihyvää katsellessaan tatuoituja harmaatukkaisia miehiä jotka eivät pelkää tai kunnioita ketään, mutta jotka ottavat hänen käskynsä vastaan jäykän ilmeettöminä - ja paitsi ottavat vastaan, tulevat myös täyttämään ne. Siitä ei ole epäilystäkään.

Kolme miestä hämärässä huoneessa aistivat toistensa vihan ja halveksunnan. Musta energia sykkii verkkaisesti kuin hidas myrkyllinen pulssi.

Kiinalainen poimii takin sisätaskusta hopeisen savukekotelon, vetää kotelosta ohuen hohtavanvalkoisen savukkeen ja sytyttää sen, nojaa tuoksuvan savun aromeja maistellen taaksepäin kohti lämmintä puuseinää.

Harmaatukkaiset ovat vaiti.

”Minä ilmoitan että me olemme päässeet yhteisymmärrykseen”, kiinalainen sanoo. Hän puhaltaa pari sisäkkäin laajenevaa tarkkarajaista savurengasta ja katselee miten ne hitaasti hajoavat.

1.
Valtatie 6 - Pukaro

Räntä putoaa hyisen luoteistuulen olkapäiltä sattumanvaraisesti, milloin sankkoina pyörteinä, milloin niukkoina roiskahduksina kuin kylmä sylki. Likaisenvalkoiset pellot valtatien molemmin puolin katoavat sateen utuun. Loska on kertynyt korkeaksi valliksi valtatien keskiviivalle; pyöränurien välissä ja pientareilla vallit ovat matalammat. Jäätyneen kuran kuorruttamat rekat vetävät pitkiä jonoja. Ajovalot leikkaavat jo hämärää vaikka päivä ei ole ehtinyt puoleen.

Vuosimallin 1976 Chevrolet El Camino, haaleansininen ruosteraitainen loskaseepra, tuo elävämmin mieleen Itä-Euroopan harmaat betonilähiöt kuin Pohjois-Amerikan ilta-autereeseen katoavat valtatiet, mutta sen konepellin alla jauhaa tunnollisesti huollettu V8, ja sen mukavilla istuimilla on lämmin matkustaa. Tuulilasinpyyhkijät natisevat hennosti. Stereoissa soi menneen maailman musiikki, 50-luvun tarunhohtoiset kolme sointua. Loskassa kohisevien nastarenkaiden yksitoikkoisesti kiertävä pauhu lanaa tanakan pohjan Elvis Presleyn musiikille. Kaksi miestä ajaa kohti pohjoista niitä näitä jutustellen. Kuljettaja on viisissäkymmenissä, hiukan kulmikas vuosien kuluttama mies, jonka pulisongit ovat hiipuneet kiiltävän mustista melkein valkoisiksi ja jonka surumieliset kasvot muistuttavat hänen ikivanhan nahkatakkinsa selkämystä. Hänen vieressään istuvan telttahousuisen nuoren miehen kasvot ovat syvälle vedetyn lippalakin ja hupparin hupun varjossa. Kuljettaja naputtaa kämmenellään kojelautaa D.J. Fontanan rumpukomppia mukaillen. Huppupää haukottelee, hieroo kasvojaan. Leukaperissä kutittaa parin päivän hennonvaalea parransänki.

”Laitanko ma musiikin pois?” Viktor Trevinov kysyy ja tarttuu molemmin käsin rattiin. El Camino huojahtaa vastaan tulevan rekan ilmavirrassa. Paine kohahtaa, paripyörät vonkuvat. Loska hyökyy kohti ja iskee täyslaidallisen tuulilasille. Pyyhkijät kamppailevat vastaan, pääsevät niukasti voitolle juuri ennen seuraavaa rekkaa. Loska ryöppyää.

Viktor huokaisee.

”Ei tarvi”, Joni Potra - hänen taiteilijanimensä on Joni *Legenda* - sanoo vaikka ajattelee toisin.

Ilmanpaineen isku ja märkä hyöky painavat El Caminon nojaamaan kohti piennarta. Viktor nostaa saappaan kaasupolkimelta, ohjaa rennosti. Alkava sivuluisu asettuu pyöränuriin. Nastat raapivat asvalttia.

”Olispa ankeeta kruisailla Kaliforniassa”, Joni hymähtää ja nyökkää kohti maantietä. ”Paistais aurinko silmiin ja vituttais kun häikäsee koko ajan.”

”Mitä sa tarkoitat?”

”En mitään. Paljon siistimpää kyntää loskaa täällä hevonperseessä.”

”Sa et ole hevonpersettä nähnytkään”, Viktor sanoo. Virnistyksen puolikas nostaa suupieltä. Hän vetää liioitellen henkeä aivan kuin aikoisi aloittaa pitkän tarinan.

”Älä heitä mitään Venäjä-läppää tähän saumaan”, Joni pyytää. Hymy on laiha, ääni väsynyt. ”Tarpeeks harmaata ja masentavaa muutenkin.”

”Harmaata? Masentavaa? Sa vaan et ole nähnyt Jäämerta joulukuussa”, Viktor jatkaa vaikka tietää että Joni alkaa olla tosissaan.

”Jäämerta joulukuussa… Joo. Mut kelaa hei tätä: kumpikaan meistä ei ole nähny Malibu Beachia *missään* kuussa. Se on tässä vähän niinku pointti, tiedätsä, me ei osata verrata. Niin että annetaan olla.”

”En ma tosissani.”

”Joo ei midist.”

Viktor näpäyttää CD-levyn ulos soittimesta. Hän venyttelee niskojaan, puristaa rattia, rentoutuu, puristaa kovempaa, rentoutuu taas. Joni ottaa lippalakin päästä ja haroo hiuksiaan.

”Olisit antanu soida kun kerta digaat siitä.”

”En jaksa. Haluatko sa jonkun radiokanavan?” Viktor kysyy. Hänen tekee mieli tupakkaa - lopettamispäätös on kestänyt jo yli vuosikymmenen, mutta vanha himo yllättää silloin tällöin. Toisaalta yltyvä räntäsade ei houkuttele pysähtymään.

Ajatus tupakasta hiipuu pois.

”Pistä säppiin se kone, viittitsä”, Joni pyytää. ”Ei jaksa nyt.”

Viktor sulkee stereot isosta pyöreästä nupista vahvistimen etupaneelissa.

”Onko sulla uusia biittejä?” hän kysyy.

Joni kohauttaa olkapäitään.

”On mulla jotain pientä.”

”Mukana?”

”Luurissa.”

”Laita soimaan. Tuossa on blu-toothi”, Viktor sanoo ja viittaa kohti stereosoitinta. Joni vetää henkeä korjatakseen - se on *bluetooth* - mutta jättää asian sikseen.

”En mä viitti”, hän sanoo sen sijaan. ”Mä tallensin ne himassa suoraan kaapeista, varoiksi vaan jos tiedostot taas häviää. Pogo ei päästäny mua studiolle. Soundi on sen takia ihan paska.”

”Ei haitta.”

”Haittaa se.”

Viktor tietää mitä Joni tarkoittaa. Hän levittää kämmeniään ratin kehältä.

”Okei. Ma ymmärrän.”

”Niin siis mitä?”

”Ei tee oikeutta biiteille, sitä ma tarkotan”, Viktor selittää ja viittoo ilmaan. ”Ei rullaa. Kyllä sa tiedät: buum-tsss-bu-buum-buum-tsss. Puuttuu pohja. Puuttuu tiukka isku. Voima.”

”Niin... Niin siis joo, paskoilla soundeilla. Aivan.”

”Kuunnellaan sitten kun sa saat ne valmiiksi.”

”Joo tottakai.”

Räntäsade yltyy. Miehet matkustavat vaiti, omissa ajatuksissaan. Tuulilasin vuotavan tiivisteen läpi tihkuu vettä. Se kertyy noroksi ja valuu hitaasti tiputtaen taustapeilin vartta alas. Joni vetää nuhjaantuneen paperinenäliinan hupparin taskusta ja kurottaa pyyhkimään tuulilasin reunan.

”Kiitos”, Viktor mutisee.

”Ei mitään”, Joni vastaa ja pujottaa nenäliinan roskakassiin jalkojensa juuressa. ”Pidettäiskö breikki? Mulla jäi aamusumpit juomatta.”

”Mikäs siinä. Paljonko kello on?”

”Emmä tiedä. Olisko puolen päivän tienoilla kun on vielä näinkin valoisaa.”

Neljä elämässään sivuraiteelle ajautunutta miestä saa tilaisuuden tavoitella unelmiaan vielä kerran - tilaisuuden, joka saattaa olla yhtä lailla siunaus kuin kirous, onnenpotku tai pelkkää kohtalon ivaa.

Tapio "CeeDee" Karvonen johtaa nukkavierua ohjelmatoimistoa ja haaveilee paluusta urheilumanageriksi. Joni Legenda, kaupunkilaistunut maalaispoika, on viikonloppuisä ja Suomi-räpin ulkomarginaaliin unohdettu artisti. Viktor Trevinov, kaikkea muuta kuin palvomansa Elvis Presleyn näköinen metallimies, on ikänsä haaveillut rockin kuninkaan tarunhohtoisesta kotikaupungista. Juri Naali on enää vain väsynyt. Väsynyt olemaan vahva, väsynyt kantamaan menneisyytensä taakkaa. Hänen ajatuksissaan siintää etelän tumma yötaivas, tähtien kaareen sulautuva valtameri - täydellinen rauha, täydellinen harmonia.

Sattuma, kenties epäonni, ohjaa miesten polut samaan risteykseen. Se vie heidät säälimättömien ihmisten ja laskelmoitujen tavoitteiden tielle, jolloin ankara todellisuus, eivät unelmat, lopulta sitoo heidän kohtalonsa yhteen. Enemmän kuin tarina rikoksesta, Walking in Memphis on tarina ihmisistä ja elämästä sellaisena kuin se heidät kohtaa - kylmässä sateessa tai aamuauringon paisteessa, niin hyvinä kuin pahoinakin päivinä.

Walking in Memphis on tekijänsä neljäs kirja, ja ensimmäinen omakustanne: yksityiskohta, jonka todellinen merkitys jää lukijan arvioitavaksi. Samalta tekijältä on julkaistu teokset Syyskuun viimeinen, Varjomies sekä Tulikone (Kustannusosakeyhtiö Tammi 2017, 2018 ja 2019)

9 789528 070733

978-952-80-7073-3